

Iszlám: a vallás, amit már nem lehet figyelmen kívül hagyni

Ez a könyv az életünk legfontosabb kérdésével foglalkozik: Istennel való kapcsolatunkkal, az Egyetlen Istennel, Aki teremtett minket, táplált minket és Akihez visszatérünk halálunk után. Ha helyes módon alakítjuk a Vele való kapcsolatunkat, elképzelhetetlen áldás vár ránk a Túlvilágon, amelynek ez a világ csak az

előzetese. Azonban, ha nem így van,
akkor tudnunk kell, hogy azokat,
akik elutasítják megadni Uruk jogát:
a szeretetet, hálát, engedelmességet
és szolgálatot, bizonyosan hatalmas
szörnyűség várja

<https://islamhouse.com/2806137>

- [Iszlám: a vallás, amit már nem lehet figyelmen kívül hagyni](#)
 - [Bevezetés](#)
 - [Isten joga](#)
 - [Előszó](#)
 - [I. Allah](#)
 - [Ki Allah?](#)

- Mit kíván Allah tőlünk?
- II. Próféták
 - Kik a Próféták?
 - Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele), a Prófétaság Pecsétje
 - Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele) személyisége
- III. Kinyilatkoztatások
 - Mi a Kinyilatkoztatás?
 - Mi volt az oka az új Kinyilatkoztatásnak?
- IV. A Korán
 - Mi a Korán?
 - A Korán kihívása
 - Jóslatok a Koránban
 - Tudományos természetű csodák

- V. Iszlám
 - Mi az iszlám?
 - Az iszlám pillérei
 - Összegzés
 - Az iszlám többi része
 - Tudás és tanulás
 - Tisztaság
 - Muámalát
(cselekedetek)
 - Dzsihád
 - Ihszán
- VI. Bűn és büntetés
 - Halálbüntetés
 - Kézlevágás
- VII. A Túlvilág
 - Halál
 - Feltámadás
 - Elszámolás és Ítélet

Islám: a vallás, amit már nem lehet figyelmen kívül hagyni

™ Rövid bevezetés az iszlámba ~

Syed Iqbal Zaheer

™

Fordította:

EUROPEAN ISLAMIC
RESEARCH CENTER (EIRC)

& Julia Gabriel

Gharabli Gabriella Elenőrizte:

A Könyörületes és Irgalmas Allah
nevében

Bevezetés

Egy olyan mű kiadása, amely képes rövid bevezetést bemutatni az iszlámról, ugyanakkor távlatokban is megmutatni azt, régóta szükségessé vált. Ez az erőfeszítés ezt a hiányt igyekszik pótolni. Ezt azonban egyszerűbb mondani, mint megtenni, mert az iszlám nemcsak hittételek, szokások és rituálék rendszere, hanem egy teljes életmód, amely az embert a gondolkodás és cselekvés minden területén vezeti, és felkészíti őt a Túlvilágba való könnyű átlépésre. Ennek megfelelően sem a földi létünk igényeit, reményeit és vágyait nem hagyja figyelmen kívül, sem nem hagyja el az embert az evilági dolgok között, akinek lelke békére

és nyugalomra vágyik. Ezért az iszlám bemutatása rövid formában, még ha csak egy áttekintésről is van szó, egyszerűen képtelenség. Igyekszem három kötetbe besűríteni, és ez az első a sorozatban.

Ez a kötet igyekszik választ adni azokra az alapvető kérdésekre, amelyet valaki, aki nem ismeri az iszlámot, feltehet. Ezek a válaszok szükségszerűen nagyon rövidek kellett, hogy legyenek. Az olvasó számára ezért javasolt, hogy más műveket is tanulmányozzon, néhányat ezek közül felsoroltunk a könyv végén. Muszlim központokat is felkereshet, ezeknek listája szintén

a könyv végén található, ha további kérdései lennének.

Syed Iqbal Zaheer

Isten joga

Muádh ibn Dzsabal (Allah legyen vele elégedett) közölte:

„Történt egyszer, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) mögött ültem a tevéen. Azt mondta: 'Ó, Muádh ibn Dzsabal!' Azt feleltem: 'Itt vagyok, Ó Allah Küldötte. Áldott légy!' A Próféta tovább (ment) egy ideig (beszéd nélkül), majd azt mondta: 'Ó, Muádh ibn Dzsabal!' Azt mondtam:

'Itt vagyok, ó Allah Küldötte! Áldott légy!'

Tovább (ment) egy ideig beszéd nélkül. Majd azt mondta: 'Ó, Muádh ibn Dzsabal!' Megismételtem: 'Itt vagyok, Ó Allah Küldötte! Áldott légy!' Azt mondta: 'Tudod, mi Allah joga az emberek felett?' Azt mondtam: 'Isten és az Ő Küldötte jobban tudja.' Azt mondta: 'Valóban, az Ő joga az emberek felett, hogy ők (egyedül) Őt imádják, és ne társítsanak Mellé senkit.'

Majd tovább (ment) egy ideig, mielőtt azt mondta: 'Ó, Muádh ibn Dzsabal!' Azt mondtam: 'Itt vagyok,

ó, Allah Küldötte! Áldott légy!’ Azt mondta: ’Tudod, mi az emberek joga Uruk felett, ha ezt megteszik?’ Azt mondtam: ’Isten és a Küldötte jobban tudja.’ Azt mondta: ’Az ő joguk Felette, hogy nem bünteti meg őket.’”

Előszó

Az ember nem élhet békében ebben a világban, ha nem tudja, kicsoda ő. Ki teremtette őt és küldte ebbe az életbe? Mi az ő szerepe itt? Hogyan töltheti be szerepét a legjobb képességei szerint? És mi várja őt, ha véget ér az élete?

Ezeket az alapvető kérdéseket az emberi intelligencia egyedül nem

képes megválaszolni – az embernek szüksége van az Isteni útmutatásra, hogy megtalálja a helyes válaszokat ezekre a fontos kérdésekre.

Ez az Isteni útmutatás az ember veleszületett természetébe van ágyazva, és ezt kapta meg tanításként Ádám és Éva (béke legyen velük) teremtésük pillanatában, majd ez lett kinyilatkoztatva a küldöttek hosszú sorának Allahtól, míg véglegesen integrálódott Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele) üzenetében, aki a prófétaság pecsétje.

Ennek az Isteni útmutatásnak a neve Iszlám, amely egy két arab szógyökből származó szó: „szalám”, ami békét jelent, és „taszlim”, ami alávetést. Ennek következtében az iszlám békés alávetést jelent Allah akaratának, és Neki való teljes engedelmességet. Ezért a küldöttek hosszú sora Ádámtól Mohamedig (béke legyen velük) mind muszlimok voltak, és üzenetük az iszlám volt. Ehhez a listához tartoznak (másokkal együtt): Ádám, Énok, Noé, Húd, Szaleh, Ábrahám, Izmael, Izsák, Lót, Jákob, József, Mózes, Áron, Ezékiel, Dávid, Salamon, Jób, Illés, Éliás, Jónás, Zakariás, János, Jézus Krisztus és Mohamed (béke legyen velük).

Minden ember bármely időben vagy helyen, aki elfogadja Allah egy küldöttét (akinek állítását számos bizonyíték támogat), az muszlim.

Ezért az iszlám nemcsak egy vallás a sok közül. Ez a vallás, és Allah (swt) csak ezt fogadja el. Ezt nem a muszlimok állítják, hanem egy Isteni kinyilatkoztatás a Dicsőséges Koránban, amely a hetedik ég fölöttről lett kinyilatkoztatva több mint 14 évszázaddal ezelőtt.

Az iszlám négy alapköve a következők: hit, istenimádati cselekedetek, erkölcsi rendszer, és az emberekkel való viselkedés rendszere. Ezt a négy alapvető

területet az ember nem képes beszabályozni, és ezért minden ilyen irányú emberi erőfeszítés csúfosan megbukott, és az embereket tévútra vezette.

A fentiekből következik, hogy az ember nem élhet békésen és sikeresen vallás nélkül, és hogy a vallás nem lehet ember által alkotott, hanem csakis Istentől származó, amelybe a legkisebb emberi változtatás sem kerülhetett bele. Ha ezeket a tényeket elfogadjuk, az azt jelenti, hogy az egyetlen kritérium, amely alapján megkülönböztethetjük az igaz vallást a hamistól az, hogy a kinyilatkoztatás, ahogy a vallás érkezett, hiteles volt-e. Az egyetlen

könyv az emberek kezében, amely változatlan maradt, ugyanazon a nyelven, ugyanazokkal a szavakkal kinyilatkoztatása óta, az a Dicsőséges Korán; minden korábbi kinyilatkoztatás vagy teljesen elveszett, vagy végtelen emberi változtatásokat szenvedett el, amely alkalmatlanná tette az emberek útmutatására.

Ennek következtében az egyetlen megoldás a mára felgyülemlett emberi problémákra az iszlám, az integrált, végső üzenet, amely Mohamedhez (Allah áldása és békéje legyen vele) érkezett, amely az egyetlen Isteni útmutatás az emberek kezében ma. Ezért szívből

üdvözlöm ezt a könyvet, **amelynek címe:** 'Az Iszlám, a vallás, amit már nem lehet figyelmen kívül hagyni' Syed Iqbal Zaheer testvértől, amelyet nagyon tömör, de érthető formában írt. Kérem a Mindenható Allahot, hogy a vezetés forrásává tegye ezt sok embertársunknak, és hogy bőségesen jutalmazza meg a szerzőt értékes erőfeszítéséért.

Dr. Zeghlul R. El-Naggar

Geológia professzor

KFUPM, Dhahran, Szaúd-Arábia

I. Allah

Ki Allah?

Allah a legmegfelelőbb név,
amellyel az Egyetlen Igaz Istenről
beszélünk, Aki szükségszerűen
Önmagában létezik, és minden
tökéletes Isteni Tulajdonsággal
rendelkezik.

Allah Egy és Egyedi; nincs társa,
nincs olyan, aki Vele egyenlő. Nem
nemzett és nem nemzetett. Nem
osztozik senkivel, és senki nem
osztozik Vele. Ő az egyetlen
Teremtője és Fenntartója minden
létezőnek. Ő az Egyetlen Isten, aki
mellett nincs más isten. És nincs
senki más, aki méltó az imádatra,
Rajta kívül.

Nincs felesége, nincs fia, nincs apja.
Nincs formája vagy anyagi lényege.
Nem alszik, és nem pihen. Ő az
Első, akinek nincs kezdete, és az
Utolsó, akinek nincs vége. Ő a
Mindentudó, aki tudja, mi megy
végbe az ember szívében. Ő a
Mindenható, akinek szabad akaratát
semmilyen erő nem korlátozza.
Amikor valamit teremteni akar, **csak
azt mondja:** „légy”, és az van. Ő a
Jótejkony, a Kedves és a
Könyörületes, akinek szeretete az
ember iránt hetvenszer nagyobb,
mint az anya szeretete gyermeke
iránt.

Az iszlámban Isten nem távoli vagy
absztrakt. Ő az univerzum Valódi

Ura, akinek szeretete megtölti a szívet és a lelket. Aki keresi Őt, annak nem kell egy pap meggyőződéseire vagy egy könyv érveire hagyatkoznia, hogy bizonyítsa, hogy létezik. Felismerhetik létezését, ha önmagukat, vagy az élő és az élettelen teremtményeket szemlélik.

Ez nemcsak a „spirituálisok” számára lehetséges, bármilyen laikus ember, aki az Ő útmutatását követi és keresi Őt, meg fogja találni közel magához.

Ez az oka annak, hogy mindenféle ember – értelmiségiek, tudósok, papok, és más életterületről

származók – belépnek az iszlámba minden nap. Az iszlámban megtalálják azt az Istent, aki válaszol a hívásukra.

Mit kíván Allah tőlünk?

Mivel Allah Egy és Egyedi, és olyan tökéletes tulajdonságokkal rendelkezik, amelyekben nem osztozik Vele senki, és mivel Ő minden létező egyedüli Teremtője, Fenntartója és Táplálója, Ő azt kéri, hogy az ember egyedül Őt imádja, ne társítson Mellé semmit, és engedelmeskedjen Neki azáltal, hogy követi azt az útmutatást, amit Tőle kapott az Ő Prófétái által.

Ezen a ponton meg kell jegyeznünk, hogy az ember természetétől fogva követő és imádó. Ha nem Allahot imádja, **mást fog**: istenségeket, szenteket, gondolkodókat, filozófusokat vagy nemzeti hősoket, követte őket a gondolkodásban és tetteikben. És őik, akik hozzá hasonlóan emberek (**vagy még rosszabb, az istenségek esetében**), sehová sem tudják őt vezetni. Valójában nekik maguknak is útmutatásra van szükségük, annak ellenére, hogy túl büszkék ahhoz, hogy ezt elismerjék. Nem őik azok, **akik ezt a világot ide vezették? A Korán megkérdezi:**

„Mondd: 'Van-e valaki is a társaitok között, aki az Igazsághoz vezérelhet el?' Mondd: 'Allah vezérel az Igazsághoz. Vajon az méltóbb-e arra, hogy kövessék, Aki az Igazsághoz vezet el, avagy az, aki nem leli azt meg csak, ha vezettetik? Mi van veletek? Hogyan ítéltetek?'” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 10:35][1]

II. Próféták

Kik a Próféták?

A Próféták Allah kiválasztott emberei, akiket időről időre elküldött kinyilatkoztatott üzenetekkel, amelyek az útmutatást tartalmazzák az emberek számára. A

történelem folyamán próféták egész sora érkezett az emberekhez. A sorozat Ádámmal kezdődött, és Mohameddel (béke legyen velük) végződött. Nuh (Noé), Ibrahim (Ábrahám), Músza (Mózes) és Ísza (Jézus, Mária fia) voltak közülük a legkiemelkedőbbek, Allah áldása és békéje szálljon mindannyiukra. Ezek a próféták emberek voltak. Ettek és aludtak, voltak feleségeik és gyermekeik (kivéve Jézust, aki a második eljövetelekor fog megházasodni), és kezük munkájával keresték a kenyerüket. Nem voltak sem istenek, sem félistenek, sem Isten fiai, sem angyalok, és nem rendelkeztek semmilyen isteni tulajdonsággal.

Olyanok voltak, mint minden ember, de Allah kiválasztotta őket arra, hogy angyalokon keresztül szóljon hozzájuk.

Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele), a Prófétaság Pecsétje

Mohamed volt a végső próféta, akit Isten elküldött. Mekkában született elődje, Ísza (Jézus) után 570 évvel, és 40 éves koráig nem tűnt ki a többi ember közül, csak a hatalmas megbízhatósága miatt, ezért „a Megbízható” melléknevet adták neki. [Az Encyclopaedia Britannica azt mondja róla:](#) „...a korai források részletek tömegével mutatja meg, hogy egy őszinte és egyenes ember

volt, aki elnyerte mások tiszteletét és lojalitását, akik hozzá hasonlóan őszinte és egyenes emberek voltak.”
(12. kötet, 609. old.) Írástudatlan volt.

Amikor negyven éves lett, megszólította Allah Dzsibril (Gábrriel) angyal által, és megbízta, hogy hirdesse az Ő Egyedüliségét, és figyelmeztesse az embereket, hogy ne imádjanak hamis istenségeket. Amit hirdetett, azt össze lehet foglalni egyik követőjének szavaival, aki, másokkal együtt Abesszíniába (Etiópiába) menekült, amikor emberei elkezdték üldözni őket amiatt, hogy muszlimok lettek.

Menekülésük után a pogány mekkaiak küldöttet küldtek Abesszíniába, hogy meggyőzzék a királyt, hogy küldje vissza hozzájuk a menekülteket. Amikor Négus, a király megkérte a muszlimokat, hogy magyarázzák el, miért jöttek az országába, egyikük, Dzsáfár b. Abu Tálib (Allah legyen vele elégedett), a Próféta unokatestvére a következőket mondta:

„Ó Királyom, mi civilizálatlan emberek voltunk, bálványokat imádtunk, döghúst ettünk, fertelmes dolgokat követtünk el, megszakítottuk a rokoni kapcsolatainkat, vendégeinkkel rosszul bántunk, és közülünk az erős

elnyomta a gyengét. Ilyenek voltunk, amíg Isten prófétát nem küldött hozzánk, akinek leszármazása, igazságossága, megbízhatósága és könyörületessége ismert volt számunkra. Arra hívott minket, hogy elismerjük Isten egyedüliségét, és hogy Őt szolgáljuk, és utasítsuk el a bálványokat és képeket, amelyeket mi és atyáink korábban imádtunk. Azt parancsolta nekünk, hogy igazat szóljunk, betartsuk ígéreteinket, gondozzuk rokoni kapcsolatainkat, legyünk kedvesek vendégeinkkel, és hogy maradjunk távol a bűnöktől és a vérontástól. Megtiltotta nekünk, hogy fertelmes dolgokat tegyünk, és hogy hazugságot mondjunk, hogy

felemésszük az árvák vagyonát, és hogy rossz híret keltsük a tisztességes nőknek. Azt parancsolta nekünk, hogy egyedül Istent imádjuk, és ne társítsunk Mellé senkit, és megparancsolta nekünk az imát, az adakozást és a böjtöt (felsorolta az iszlám parancsait).

Elismertük igazságát és hittünk neki, és követtük őt abban, amit hozott Istentől, és Istent imádtuk egyedül, anélkül, hogy társat állítottunk volna Mellé. Tiltottként kezeltük, amit megtiltott, és törvényesként, amit törvényesként jelentett ki. Ezért népünk megtámadott minket, durván bánt velünk, és el akart téríteni a vallásunktól, hogy ismét bálványokat imádjunk ahelyett,

hogy Istent imádjuk, és hogy engedélyezettként kezeljük azokat a bűnös dolgokat, amelyeket régen megtettünk. Ezért amikor elvették mindenünket, igazságtalanul megfenyegettek és körülvettek minket, el akartak távolítani vallásunktól, akkor eljöttünk a te országodba, mert téged választottunk minden más felett. Itt boldogok voltunk védelmed alatt, és reméljük, hogy nem részesülünk igazságtalanságban, amíg veled vagyunk, ó, Király.” (Mohamed élete, 151.-152. old, Alfred Guillaume fordítása)

A kezdetekben a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele)

megnyert néhány követőt. Az új vallás azonban nem szolgálta a hatalommal és befolyással rendelkező osztályok érdekeit. Mély aggodalommal töltötte el őket, hogy azt látták, hogy vallásuk és az egész uralmi rendszerük, amit felépítettek maguknak, megkérdőjeleződött. Nem volt kétséges számukra, hogyha az iszlámot engedik kifejlődni, lerombolná előjogaikat és a hétköznapi emberek szintjére süllyesztené őket. Ez számukra elfogadhatatlan volt. Ezért elkezdtek ellenkezni az iszlámmal, és üldözni a muszlimokat. A gyengék, a rabszolgák és a társadalom alsóbb osztályaiból származók könnyű célpont voltak számukra.

Bántalmazták őket, megverték és kínozták őket olyan erővel, hogy a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) végül engedélyt adott nekik, hogy más helyekre meneküljenek, mint például Abesszínia, vagy később Medina. Majd amikor minden reményét elvesztette, hogy a mekkai pogányok bármikor elfogadnák hívását, neki magának is azt parancsolta Allah, hogy költözzön Medinába, amely város népe érdeklődést mutatott az iszlám iránt, meghívták, és megígérték, hogy megvédik őt. Azonban amint Medina földjére lépett, a város körül élő zsidók összejátszottak a mekkaiakkal, hogy tönkretegyék őt és a hívását. Ez

ellenségeskedéshez vezetett a két csoport között: a muszlimok az egyik oldalon, és az összes többi arab, akiket a legerősebb törzs, a Qurais vezetett, a másikon. A két fél közt folyó csatákban a muszlimok néhányszor győzedelmeskedtek, míg más esetekben az ellenség nyert. Végül hat évvel a kivándorlás után sikerült békeszerződést kötni. Ez lehetővé tette a muszlimok és a nem muszlimok közötti kapcsolatok kiépülését, amelynek hatására az utóbbiakhoz eljutott az iszlám üzenete. Az ezt követő két évben többen feleltek az iszlám hívására, mint amennyien a születése óta eltelt tizenkilenc évben összesen. Azonban egy rövid idővel később a

békeszerződést megszegtek a mekkaiak. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) tízezer követőjével bevonult Mekkába, és a mekkaiak ellenállás nélkül megadták magukat. Az arabok többi része, akik a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) és a pogány vezetők közti harc kimenetelére vártak, egymás után vették fel az iszlámot százasaival, ezresével. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) két évvel később meghalt.

Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele) személyisége

Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) személyisége a legkiemelkedőbb a történelemben. Nem volt olyan újító, akit nehezebb körülmények tettek próbára, mint őt. Arábia legsötétebb időszakában jelent meg, olyan nép közt, amelyet abban az időben a legalacsonyabb rendűnek tartottak. A szomszédos rómaiak és perzsák szemében annyira javíthatatlanok voltak, hogy nem is akarták elfoglalni a területeiket, hogy uralkodjanak felettük. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) emellett saját népének támogatását sem élvezte. Ellenkezőleg, foggal-körömmel támadták. A nemesség sem állt mellette. Valójában az egyik

vezetőnek éppen ez volt a panasza, hogy a Prófétát (Allah áldása és békéje legyen vele) mindig alsóbb néposztályból származó emberek vették körül, akiknek a társaságát ő gyűlölte. Végül még a zsidók és a keresztények is ellene fordultak, akik számára egy Isteni Küldött nem volt új jelenség. Mindezek ellenére leküzdve a küldetését nehezítő tényezőket, képes volt az irányíthatatlan sivatagi embereket a legcivilizáltabb és legdinamikusabb néppé változtatni, amelyet valaha a hátán hordott a Föld. Röviddel Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele) után a muszlimok győzedelmeskedtek az évszázados római- és perzsa birodalmak felett,

és az akkor ismert világ nagy részét uralmuk alá vonva megalapították a saját vallásuk, kultúrájuk és nyelvük szerinti birodalmat, amelynek elemei máig fennmaradtak. Ilyet senki más nem ért el a történelemben. Kétségtelen, hogy az ő megnyerő és erős személyisége nagyon fontos szerepet játszott ebben az átalakulásban. Ezért ez közelebbi vizsgálódást igényel.

III. Kinyilatkoztatások

Mi a Kinyilatkoztatás?

Az Isteni Kinyilatkoztatások Isten üzenetei az emberiségnek, amelyeket a Prófétákon keresztül küld el. A Kinyilatkoztatások

részletes leírást adnak Isten tulajdonságairól és jellemzőiről, Akiben az embernek hinnie kell, és Akit szolgálnia és imádnia kell. Emellett az Isteni Kinyilatkoztatások azt az életmódot is tartalmazzák, amelytől függ az ember jóléte ebben az életben és megmenekülése a Túlvilágon. Néhány ezek közül a Kinyilatkoztatások közül (az eredeti formájukban – a ford.): a Tóra (az Ószövetség első öt könyve), amely Múszának (Mózesnek) lett kinyilatkoztatva, a Zabur (Zsoltárok), amely Dawúdnak (Dávidnak), az Indzsíl (Evangélium) amely Íszának (Jézusnak) és végül a Korán, amely Mohamednek (béke legyen vele és minden Prófétával).

Mi volt az oka az új Kinyilatkoztatásnak?

A Korán elmondja, hogy Kinyilatkoztatásának oka az volt, hogy Isten korábbi üzeneteit a követői megváltoztatták. A Tórát például teljes egészében emlékezetből írták újra, miután egy hosszú időre elveszett. Olyan történeteket tartalmaz, amelyben a Próféták lerészegednek (**Genezis 9:20**), mások szexuális kapcsolatot létesítenek nem mással, mint saját lányukkal (**Genezis 20:30-38**), megint mások pedig bálványokat imádnak (**1 Királyok 11:1-8**). Még az egész világ Egyetlen Istenének képét is felváltotta Jahve, a zsidók

nemzeti istenének elképzelése. Max I. Dimont, az ismert zsidó tudós Zsidók, **Isten és történelem című híres könyvében azt mondta:**

„Mózes öt könyve végső formáját Kr. e. 450-ben nyerte el – más szavakkal hattól nyolcszáz évvel azután, amikor az egyes események megtörténtek.” Emiatt az időkiesés miatt természetesen sok hiba és változtatás került a szövegbe, amelyek a vallásgyakorlat újjításához vezettek, és így szükségessé vált egy új Próféta eljövele egy új Kinyilatkoztatással.

Jézus Krisztus **(béke legyen vele)** volt az, aki a judaizmus helyreállítására küldetett, hogy

visszaállítsa az Isteni Törvény uralmát, és elsöpörje mindazt az újítást, amelyet Mózes (béke legyen vele) után vezettek be. Őt azonban a többség elutasította, és megpróbálta keresztre feszíteni. Allah, a Magasztos azonban élve felemelte a mennybe. Mikor elment, azt mondta:

„De az igazságot mondtam: Jobb nektek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm.” (János 16:7)[2]

Ő természetesen Mohamedről (Allah áldása és békéje legyen vele) beszélt.

Jézus (béke legyen vele) üzenetét már a követői megváltoztatták. Ez elsősorban azért történt, mert a hozzá érkezett Kinyilatkoztatás eredeti formájában nem maradt fenn. Amit Máté, Márk, Lukács, vagy János evangéliumaként ismerünk (amelyek az Újszövetségben találhatóak), azok sem nem Krisztus, sem nem Krisztus apostolainak írásai. Későbbi, homályba vesző szerzők írták, és a legkorábbi közülük legalább fél évszázaddal Jézus Krisztus után, ha nem később keletkezett. Még ezen

evangéliumoknak az eredeti formái is elvesztek. A legrégebbi kézirat (Jézus után 135 évvel íródott) ógörögül van, ami nem Jézus (béke legyen vele) vagy az apostolok nyelve. Ezért nem lehet mondani az evangéliumok egyetlen részéről sem bizonyosan, hogy Isten szava lenne.

A következő idézet a Jeromos Biblia-kommentárból való, amely egy jelentős mű, vezető katolikus és protestáns szerzőktől. „Az ’írások isteni sugallata’ kifejezés a Bibliában egy olyan természetű befolyást jelent, amikor Isten hatást gyakorol a bibliai könyvek szerzőjére.” (500. old.) Ez azt jelenti, hogy elismerik, hogy ezek

nem Isten pontos szavai, csak isteni útmutatás alapján írt szavak.

Ugyanebben a műben később azt írják:

„Bár Isten a Szentírás szerzője, az is igaz, hogy emberi lények is hozzáadták a maguk hiteles részüket a szent könyvek elkészüléséhez – ezt a tényt XII. Piusz (pápa) is hangsúlyozta a Divino Afflante Spiritu-ban.” (503. old.)

Tehát a hiteles Kinyilatkoztatás elveszett, és mivel Jézus Krisztust imádták az Egyetlen Isten helyett, új Kinyilatkoztatásra volt szükség. Ez körülbelül 600 évvel Krisztus (béke legyen vele) után jött le, és ma is a

kezünkben van a Korán formájában. A korábban Kinyilatkoztatott Könyvekkel ellentétben a Korán eredeti formájában megmaradt. Egy ismert arab szakos, Arthur J. Arberry azt írja *Az értelmezett Korán* című művének bevezetőjében:

„Az eredeti, némileg primitív írásmód néhány helyesírási változtatásán kívül, amelynek célja az olvasás és a recitálás egyértelművé tétele volt, a Korán, amelyet a huszadik században nyomtatnak, azonos azzal, amit Othmán hitelesített több mint 1400 évvel ezelőtt.”

Othmán (Allah legyen vele elégedett) volt a harmadik kalifa Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele), után, aki megőrizte az eredeti gyűjteményt, amely az iszlám világban terjedt.

IV. A Korán

Mi a Korán?

A Korán Isten végső Kinyilatkoztatása az emberiséghez. Az utolsó prófétának, Mohamednek (Allah áldása és békéje legyen vele) lett kinyilatkoztatva. **Fő témái:** Isten Létezése, Lényének Egyedülvalósága, Tulajdonságai és Jellemzői, történetek a Próféták életéből, akik a különböző népekhez

küldettek, külön kiemelve a küzdelmet közöttük és azok között, akik elutasították őket, Isten üzenete elutasításának végső következménye, a jó és erényes élet alapelvei, a személyes, családi és társadalmi élet megszervezésének keretét adó törvények és szabályok, az Istenhez való visszatérés, a Mérleg felállítása és minden ember hite és tettei megítélése a Feltámadás és Ítélet napján, amelyet a belépés követ örökre a Mennybe vagy a Pokolba. A Korán még megemlíti néhány történelmi igazságot, tudományos tényeket, megfigyeléseket tesz természeti jelenségekről és bizonyos eseményekről.

Itt van néhány példa a Koránban található Kinyilatkoztatásokról. [Az első fejezet a következő:](#)

„A Könyörületes és Irgalmas Allah nevében ~ Hála legyen Allahnak, a világok Urának. ~ A Könyörületesnek, az Irgalmasnak. ~ A Feltámadás Napja Urának. ~ **(Egyedül)** Téged szolgálunk és **(kizárólag)** Hozzád fordulunk segítségért. ~ Vezérelj bennünket az Egyenes Útra! ~ Azok útjára, akikkel szemben Te könyörületet gyakoroltál, nem azokéra, akiket haragvásod sújt, sem pedig a tévelygőkére!”

A Korán egyik legrövidebb fejezete így hangzik:

„Az Időre! ~ Bizony az ember kárvallott lesz. ~ Kivéve azokat, akik hisznek, jótetteket cselekszenek, az igazságot és a türelmes kitartást hagyják egymásnak örökül.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 103. fejezet]

A következő rész az első része A Nap című fejezetnek:

„A Napra és ragyogó reggelére. ~ A Holdra, amint követi azt. ~ A nappalra, amikor ragyogóvá teszi (azt a Nap fénye). ~ Az éjre, midőn elborítja (a Napot). ~ Az Égre és

Arra, Aki építette. ~ A Földre és
Arra, Aki kiterítette. ~ A lélekre és
megformálójára. ~ Majd Ő sugallta
neki bűnét és istenfélelmét. ~
Bizony boldogulni fog az, ki
megtisztítja (saját magát azáltal,
hogy végrehajt mindent, amit a
Magasztos Allah parancsolt). ~
Bizony csalódni fog az, aki tévútra
viszi (saját magát).” [A Kegyes
Korán értelmezésének fordítása,
91:1-10]

A Korán kihívása

A Korán sok kérdést vet fel. Mi a bizonyíték, hogy ez Isten Kinyilatkoztatása? Lehet, hogy maga Mohamed írta. A korábbi

Kinyilatkoztatásokat is megváltoztatták, mi a bizonyíték, hogy a Korán úgy megőrződött, ahogy ki lett nyilatkoztatva?

Az első kérdésre kérdéssel lehet felelni. Van más példa a történelemben arra, hogy egy írástudatlan ember egy irodalmi mesterművet alkotott? A vallási értéken kívül a Koránt, mint az arab irodalom összehasonlíthatatlan darabjaként is számon tartják. Hogy volt képes Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele), aki nem részesült formális oktatásban, nem tudott írni és olvasni, és semmit nem írt 40 éves koráig, hirtelen előjönni

egy minden időben mesterműnek számító alkotással?

Bizonyítékok tömege tanúsítja, hogy sem Mohamed (**Allah áldása és békéje legyen vele**), sem más ember nem írhatta ezt a könyvet. Mielőtt bármely részét megtárgyalnánk, nézzük magát a Koránt, hogy megtudjuk, hogyan vet fényt ezekre a kétségekre.

A Korán ismételten kijelenti, hogy nem emberi írás, hanem Isten közvetlen Kinyilatkoztatása. Azt is állítja, hogy Maga Allah megígérte, hogy megőrzi eredeti formájában. Ezen kijelentésen túl kihívást is intéz olvasóinak, hogy ha kétségeik

támadnának a könyv Isteni eredetét illetően, írjanak egy másik művet, amely ehhez mérhető lenne. A logika e kihívás mögött egyértelmű. Ha ez a Könyv nem Isten Kinyilatkoztatása, hanem egy emberi elme műve, akkor amire az egyik ember képes, képes arra más is. Ha a kihívásnak nem tud megfelelni az egyik embercsoport, akkor majd egy másik embercsoport képes lesz rá. Ha az egyik korban nem tudnak megfelelni, neki, akkor megfelelnek neki majd egy másik korban. És a kihívás egyszerűen három vers vagy egy fejezet írása, amely ugyanolyan értéket képvisel. Azonban ha 14 évszázad alatt erre senki nem volt képes – és senki nem

írt ilyesmit ezalatt az idő alatt – akkor el kell ismerni Isteni eredetét. A kihívás természetesen a mai napig érvényes.

Ugyanakkor a kihívás mellett, amelyet nem hagyhatunk figyelmen kívül, bemutatunk néhány más okot is, amelyek megmutatják, hogy a Koránt miért nem írhatta Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele), vagy bármilyen más emberi lény.

Jóslatok a Koránban

◆ Az arabokról és az iszlámról

Kinyilatkoztatása alatt, amely 23 éven keresztül tartott, a Koránban elhangzott néhány jóslat azoknak a

vereségével kapcsolatban, akik ellenkeztek üzenetével. A Kinyilatkoztatás idején ezek vágyálomnak hangzottak, mivel a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) üzenetének fogadtatása messze volt attól, hogy bátorító legyen. A Kinyilatkoztatás 23 éve alatt az első 20 évben nagyon kevés embert nyert meg, hogy mellé álljon. Azonban az egyik Kinyilatkoztatás annyira érhető és pontos volt, hogy nem lehet máshogy magyarázni, csak azzal, hogy valóban Isteni eredetű.

A Mekkából Medinába való kivándorlás utáni hatodik évben a Próféta (Allah áldása és békéje

legyen vele) körülbelül hétszáz követőjével elindult Mekkába, hogy elvégezze a kisebb zarándoklatot, amelynek neve arabul Umra. A Qurais megállította őket Mekka határánál, egy Hudaibijjának nevezett helyen, és nem engedték be őket a szent városba. Ez minden akkor érvényes szabállyal ellenkezett. Ennek ellenére a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) a békét javasolta. Elfogadták javaslatát, azonban a Qurais által szabott feltételek annyira megalázóak voltak, hogy néhány idősebb társ erős nemtetszését fejezte ki. Az egyik feltétel az volt, hogy a muszlimok visszatérnek oda, ahonnan jöttek, anélkül, hogy

elvégeznék a zarándoklatot. Annak elvégzéséért egy év múlva térhetnek vissza.

Valójában a muszlimoknak nem volt választásuk. Túl gyengék voltak a pogány arabok ellen. Ezekben a napokban a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) egy álmot látott, hogy be fog lépni Mekkába győzedelmesen, és Kinyilatkoztatást is kapott, vízióját megerősítendő. **Ez így szólt:**

„Be fogtok lépni a Szent Mecsetbe – ha Allah is úgy akarja – biztonságban, megnyírt fejjel, vagy kurtára nyírtan és nem fogtok félni. Ő tudta azt, amit ti nem tudtatok és

ezen felül egy közeli győzelmet ígért.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 48:27]

A prófécia azonban lehetetlennek tűnt, hogy beteljesedjen. A Prófétával (Allah áldása és békéje legyen vele) akkor hétszáz ember volt, és talán kétszer annyi harckra képes férfi még Medinában. Ezzel szemben a nadzsrani keresztények egyedül képesek voltak egy százezres hadsereget felállítani rövid időn belül. És a keresztények nem a legnagyobb számú nép volt Arábiában, és nem is a legerősebb. Egyetlen törzs, a Banu Hawazin, a Qurais segítsége nélkül ki tudott állítani 22000 embert a Próféta

(Allah áldása és békéje legyen vele) ellen két évvel később. Maguk a mekkaiak 20000-es hadsereget gyűjtöttek, hogy rajtaüssenek Medinán egy évvel korábban. Ha a mekkaiak, a zsidók és más törzsek akarták volna, együtt negyedmilliós hadsereget állíthattak volna fel a muszlimok ellen, de elég lett volna 10000, hogy Medinát letörölje a térképről. Ilyen kiegyenlítetlen hatalmi viszonyok között, az idősödő Prófétának (Allah áldása és békéje legyen vele), aki akkor 59 éves volt, mennyi esélye volt arra, hogy győzedelmesen bevonuljon Mekkába? Csupán két év múlva Mekka ellenállás nélkül megadta magát. Ember nem volt, aki előre

láthatta az események ilyen fordulatát.

◆ A rómaiak

A fenti prófécia a Koránban az arábiai eseményekről beszél. Arábia azonban egy távoli szeglete volt az akkor ismert világnak, amelyet a máshol élők éhes, vad, megszelídíthetetlen sivatag-lakóiról ismert. A civilizált világon két nagyhatalom osztozott. Mindkettő nagy, **erős és több száz éves**: a római és a perzsa birodalmak. A rómaiak (a későbbi történészek bizánciaknak nevezik őket) Európa egy részét, egész Szíriát, Palesztinát, Egyiptomot és Észak-Afrikát

uralták. A Perzsa Birodalom Perzsiában gyökerezett. E két szuperhatalom régóta harcban állt egymással területszerzés reményében. Abban az időben a perzsák sikeresebbek voltak II. Koszró (Xerxész) császár alatt, aki hadjáratokat indított a rómaiak ellen a Kr. u. 7. század elején (Mohamed akkor körülbelül 30 éves volt, és még nem volt próféta). Koszró átjutott a római védelmi vonalon, és harminc éven belül a csodálatos birodalmat darabjaira szaggatta, amikor elfoglalta Szíria, Palesztina és Egyiptom nagy részét, és minden területet a birodalom fővárosa, Konstantinápoly (ma: Isztambul) alatt.

Koszró harmincéves győzedelmes hadjáratából tizenkettő Hérakleiosz római császár uralma alatt zajlott, aki jobban szerette a palota kényelmét a harctérnél, és teljes kétségbeeséssel nézte birodalma lerombolását. A legnagyobb csapás akkor érte, amikor a perzsák elragadták a kezéből Jeruzsálemet, és a szent városból elvitték a relikviákat Perzsiába. Ezek között volt a „szent kereszt”, amelyről azt tartották, hogy Krisztust feszítették keresztre. Ezen a ponton a Próféta, küldetésének 4. vagy 5. évében a következő megdöbbentő Kinyilatkoztatást kapta:

„Alif-lám-mím. ~ Győzelmet arattak a rómaiak felett. ~ A legközelebbi földön. De megveretésük után ők fognak győzedelmeskedni. ~ Egy pár éven belül Allahé a döntő szó. Előbb is és később is. És akkor örülnek majd a hívők.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, Ar-Rum (A rómaiak) 30:1-4]

Erről a kinyilatkoztatásról a híres angol történész, Edward Gibbon (1737-1794) a következő sorokat írta A római birodalom tündöklése és bukása című nagy történelmi művében:

„Abban az időben, amikor ez a jóslat kinyilatkoztatásra került, nem

lehetett volna olyan próféciát mondani, ami távolabb áll a megvalósulástól, mivel Hérakleiosz első tizenkét éve a birodalom szétesésének közeledtét jelezte.”

Akkor azonban valami történt. Hérakleiosz megváltozott. Elkezdett hősként viselkedni, és az egyháztól kölcsönként arannyal csendesen lehajózott a Földközi tengeren egy kis csoportnyi katonával. Szíria partjainál kötött ki, és vereséget mért a perzsa hadseregre, amelyet azért küldtek, hogy megállítsák őt. Tovább vonult győzedelmes seregével egészen Ktésziphón és Iszfahán királyi városaiig, amelyeket római császár soha nem közelített

még meg. Ott találkozott az addigi legnagyobb perzsa hadsereggel, amely annyira félelmetes volt, hogy legbátrabb veteránjai szóhoz sem jutottak félelmükben. Bár nem tudott semmit a Koránban található próféciáról, **Hérakleiosz parancsnokait prófétai szavakkal szólította meg:** „Ne rémítsen meg titeket ellenségeitek sokasága. A Menny segítségével egy római száz barbáron győzhet.” A győzelem az övé lett. A döntő csatát Ninivénél vívták meg. Nem sokkal később visszaszerezte a „szent keresztet”. Hét év alatt Hérakleiosz felszabadította mindazokat a területeket, amelyeket harminc év alatt elveszítettek. A Korán jóslata

beteljesedett. Hérakleiosz pedig meglepő módon visszatért a korábbi élvhajász és könnyelmű életstílusához, **ami Gibbont a következő megjegyzésre készítette:**

„A történelem legfeltűnőbb személyiségeinek egyike Hérakleiosz, a legkülönlegesebb és legváltozékonnyabb. Hosszú uralkodásának 'első és utolsó' éveiben a császár a lustaság, a kéj és a babona rabszolgájaként tűnik fel, aki a saját népére hulló csapások nemtörődöm, képtelen nézője.”

Mintha Hérakleiosz csak azért ébredt volna fel lustaságából, hogy betöltse a Koránban lévő próféciát.

Tudományos természetű csodák

A Korán útmutatást nyújtó könyv, nem tudományos értekezés.

Azonban mégis utalásokat tesz említés szintjén néhány tudományos és természeti jelenségre. Hogy hangzanak ezek a kijelentések több mint ezernégyszáz évvel később? Elavultnak kellene lenniük, de nem azok.

Embriológia: Egy muszlim tudós, ‘Abd al-Majeed Zindani seikh azt mondta, hogy összegyűjtötte azokat a Korán-verseket, amelyek az emberi fogantatásról, fejlődésről és születésről szólnak, sorrendbe állította őket, és megmutatta a

gyűjteményt egy világhírű embriológus professzornak, hogy megkérdezze véleményét. A tudós azt mondta neki, hogyha Zindani seikh az embriológiáról szóló cikket csak arra az anyagra alapozta, amelyre hivatkozott, senki nem hinné el, hogy ez a könyv 14 évszázados!

Akadályok a tengerben: A Korán különböző helyeken említi, hogy Allah akadályt helyezett a tengerek közé. [Egy példa erre:](#)

„Engedte a két tengert folyni, hogy találkozzanak. ~ Ám közöttük akadály található, amelyen át nem

léphetnek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [55:19-20](#)]

Ehhez hasonló kijelentést olvashatunk a 61. fejezet 27. versében is. Az effajta versek egészen a modern időkig rejtélyesek voltak, amikor is felfedezték, hogy ahol két tenger találkozik egy szorosnál, mint ahogy a Báb el-Mandeb tengersizoros elválasztja a Vörös tengert az Indiai óceántól, a két tenger határozottan elkülönül egymástól a vizek mind fizikai, mind kémiai tulajdonságait tekintve, és a tengeri élővilág is különbözik egymástól. A szoros falként viselkedik, ami elválasztja a két tengeri világot.

Néhány tudós, akik tanulmányozták a Koránt és összehasonlították a benne lévő tudományos tartalmú kijelentéseket a korábban kinyilatkoztatott irodalommal, mint például Dr. Maurice Bucaille, francia orvos, érdekes következtetésre jutottak a szent Korán Isteni eredetét és a korábbi kinyilatkoztatásokban található ellentétek tekintetében. Dr. Bucaille kutatásának eredményeit A Biblia, a Korán és a tudomány (**La Bible, le Coran et le Science**) című művében publikálta először franciául 1976 májusában. **A következő szavakkal jelenti be következtetését:**

„Ami először megdöbbeníti az olvasót, **aki még nem találkozott ekkora mennyiségű ilyen fajta szöveggel**: a Teremtés, a csillagászat, bizonyos Földdel kapcsolatok jelenségek magyarázata, az állatok- és növények világa, az emberi reprodukció, stb. Míg a Bibliában hatalmas hibák találhatók, a Koránban egyetlen egy hibát nem találtam. Meg kellett állnom, **és megkérdezni magamtól**: ha a Korán szerzője ember volt, hogy volt képes leírni ezeket a tényeket a Kr. u. hetedik században, amelyek ma megegyeznek a modern tudományos ismeretekkel.” (angol kiadás, American Trust Publication, 1979, 120. old.)

Itt olvashatjuk még egy tudományos tekintély tanúságát. Keith L. Moore, a Torontói Egyetem anatómia professzora és az alapvető tudományok karának dékánja azt írja a Fejlődő ember (Saunders, 1982) című könyvében:

„A Korán megemlíti..., hogy az ember a férfitől és a nőtől származó összevegyült anyagból származik. Számos utalás hangzik el arról, hogy az ember teremtése spermacseppből történik, és hogy az eredményezett organizmus a nő testében helyezkedik el hat nappal keletkezése után (az emberi blasztociszta a megtermékenyülés után körülbelül hat nappal

ágyazódik be). A Korán (és a Próféta mondásai) azt is kijelenti, hogy a spermacsepp 'vérröggé' fejlődik (a beágyazódott blasztociszta vagy a spontán elvetélt magzat vérrögre hasonlít). Az embrió piócaszerű formájára is utal...”

Ez csupán néhány példa a Koránból, amelyek megmutatják, hogy nagyon komoly problémákkal szembesülünk, ha a Korán tartalmának megmagyarázásakor abból indulunk ki, hogy Mohamed (Allah áldása és békéje legyen vele) a szerzője.

Mi az iszlám?

A legegyszerűbben: „az iszlám az Allah akaratának való alávetés szeretetből.” Úgy is meg lehet határozni, mint mindazoknak az igazságoknak az összessége, amelyekre Isten Küldöttei az embereket hívták emberemlékezet óta. A híres tudós, [Shatibi imám a következőket mondta gyakorlati értelméről](#):

„Az iszlám az a rendszer, amelyben az ember aláveti magát Allahnak létének azon a területén, amelyben szabad akaratot élvez, éppen annyira, mint ahogy már alá van vetve azokon a területeken, ahol

nincs más választása, csak, hogy az ösztönei szerint éljen.”

Az 'iszlám' szó békét is jelent. Tehát úgy is meghatározható, mint az az életmód és gyakorlati szabályrendszer, amely az embert Allahal és a teremtett világgal békébe hozza. Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) kijelentette, **hogy:**

„A muszlim az, akinek a nyelvétől és a kezétől az emberek biztonságban vannak.” (an-Naszái)

Nézzük meg most az iszlám néhány gyakorlati aspektusát.

Az iszlám pillérei

Az iszlám nemcsak egy hit, hanem egy életmód, amelyet követve az ember és a társadalom megszervezheti életét. Ezért vannak olyan dolgok az iszlámban, **amelyek kötelezők**: amelyek nélkül sem a hit nem lehet teljes, sem a muszlimsággal járó felelősségnek nem lehet eleget tenni. E kötelességek közül a következő öt a legfontosabb. Ezeket hagyományosan az iszlám öt pillérének hívják. **A pillérek a következők**: 1. As-Sahada (tanúságtétel) 2. Szaláh (a napi öt ima), 3. Zakah (kötelező adakozás), 4. Asz-Szaúm (böjt) és 5. Haddzs (zarándoklat).

As-Sahada (tanúságtétel): Ki kell mondani teljes hittel, hogy „Tanúsítom, hogy nincs más isten csak Allah (az Egyetlen Igaz Isten), és tanúsítom, hogy Mohamed az Ő küldötte.”

Szaláh (ima): Az iszlámban minden hívőnek kötelező naponta ötször imádkozni (a meghatározott módon – a ford.): hajnalban, délben, délután, naplementekor, és az éjjel beálltakor. Bár a férfiaknak az imákat a mecsetben, közösségben kell elvégezniük, valójában mindenhol el lehet végezni.

Zakáh (kötelező adakozás): A zakáh a kötelező adakozás, amelyet Allah

tetszését keresve ajánl fel az ember, hogy biztosítsa az Ő elégedettségét és megtisztítsa saját vagyonát és lelkét is. **Két fajta zakáh van:** az önkéntes és a kötelező. Az önkéntes zakáh-t (amelyet arabul szadaqa-ként ismerünk) a muszlimoknak olyan gyakran kell adniuk, amennyire lehetséges, és bár szó szerinti értelmezése az adakozás, bármire vonatkozhat, ami az általános boldogságszintet emeli. Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta:

„Mosolyod a testvéred számára adakozás, a jó elősegítése és a rossz leküzdése adakozás, egy ember vezetése, aki eltévedt, adakozás, egy

vak vezetése adakozás, a kövek, tüskék és csontok eltávolítása az emberek útjából adakozás, és vödöröd tartalmának áttöltése egy másik ember vödrébe (a kútnál) adakozás.”
(at-Tirmidhi)

A kötelező zakáh-t egyszer egy évben kell kifizetnie annak, aki 80 gramm arany értékének megfelelő, vagy ennél nagyobb vagyonnal rendelkezik aranyban, ezüstben vagy pénzben egy évnél tovább. A zakáh összegének kiszámítása és befizetése az egyén felelőssége. A zakáh összege a vagyon két és fél százaléka.

Asz-Szaúm (böjt): Egy évben egy hónapban, Ramadán hónapjában a muszlimoknak böjtölniük kell hajnalhasadástól napnyugtáig. Távol kell maradni az ételtől, italtól, dohányzástól, a szexuális kapcsolattól és minden rossz tettől és beszédétől.

Haddzs (zarándoklat): A Haddzs kötelező egyszer az életben minden felnőtt muszlim számára, férfi vagy nő, aki megengedheti magának, hogy Mekkába utazzon. A zarándokruhát kell viselni, körbe kell járni a Kábát (egy kocka alakú, belül üres építmény) hétszer, menni kell Szafa és Marwa között hétszer (dombok, amelyek között Hadzsar, Ibrahim -

béke legyen vele, felesége futott vizet keresve), Arafat síkságán kell egy időt eltölteni, Muzdalifában kell eltölteni az éjszakát, Minába való visszatéréskor, három napot és éjszakát el kell tölteni Mina völgyében, amely alatt egy állatot fel kell áldozni. Itt kell kővel megdobálni azt a helyet, ahol Ibrahim (béke legyen vele) köveket dobott a sátánra, aki megpróbálta megkísérteni, hogy ne áldozza fel fiát, ahogyan Allah megparancsolta próbatételként. A zarándok leborotválja a fejét (a nők csak egy kicsit levágnak belőle) a Haddzs előírásainak befejezésekor.

Összegzés

A Sahada helyreállítja az ember kapcsolatát Allahhal. Ezen kívül ez a Túlvilágon való boldogulás minimum követelménye is, mivel aki társakat állított Isten mellé, az soha nem lép be a Paradicsomba.

Azonban ebben az életben vonalat kell húzni a hívő és a hitetlen közé:

ez a minimum, amely nélkül az ember elveszíti a jogát arra, hogy (becsületos) muszlimként kezeljék.

Ez a minimum a szaláh és a zakáh:

az egyik Isten joga, a másik az embereké. Az egyik lelkét erősíti, a másik megteremti az ehhez szükséges megfelelő társadalmi feltételeket. Az iszlám negyedik pillére, a böjt hozzásegíti a muszlimot ahhoz, hogy visszanyerje

természetes állapotát: az élethez szükséges lényeges dolgoktól való távolmaradás által megszabadul egójától és megtanulja, hogy nagyon kevés szükséges az életben maradáshoz. Azt is felismeri, hogy ahhoz, hogy megszerezze ezt a keveset, nem kell kompromittálja magát. Másrészt a bűnt megtisztítja az embert azáltal is, hogy távol marad minden megvetett és gonosz szavaktól és tettektől, és így megtisztítja elméjét és lelkét.

A Haddzs egy időre egy új, sok népcsoportból, sok nemzetiségből álló társadalomba repíti, ahol ő csak egy ember, cím nélkül, az emberiség tengerének egy alázatos

alkotóeleme, aki ugyanolyan öltözéket visel, ugyanazt az ételt eszi, ugyanazokban a kényelmes és kényelmetlen helyzetekben találja magát, mint mindenki más, és megtanulja, hogy még ha a színek, nyelvek, arc- és testvonások különbözőek is, az ummah, vagyis a muszlim közösség egy egység. Azt is megtanulja, mivel nagy számú embert figyelhet meg közvetlenül, hogy nincs egyedül abban, hogy Allahot imádja, és hogy különböző színárnyalatokkal rendelkező emberek milliói sokkal nehezebb körülmények között élnek, de mégis jobban szolgálják Allahot nála. Ez alázatosságra tanítja az embert.

Az iszlám többi része

Korábban említettük, hogy az iszlám egy gyakorlati rendszer, amely a muszlimot élete minden területén vezeti. Ezt a gyakorlat-rendszert Saría (vagy út, törvény) néven ismerik. A Saría két kategóriára osztható: ibádát, vagyis az istenszolgálat cselekedetei, és muámalát, vagyis evilági cselekedetek. Amit az iszlám öt pilléréként tárgyaltunk meg, az az ibáda kategóriájába tartoznak. Most a Saría másik aspektusát vizsgáljuk meg röviden. Először azonban, hogy elképzelésünk legyen a Saría szelleméről, a következő fejezet elolvasását javasoljuk.

▪ Tudás és tanulás

A tudás keresése a hívő életének legfontosabb eleme. A tudás az, amely alapján a jellem mélysége és a cselekedetek tisztasága kialakul.

„Az angyalok pedig leeresztik szárnyaikat a tudás keresőjére” mondta Mohamed Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele).

A tudás az olyan információt jelenti, amely Isten akaratának és a Saría elvárásainak jobb megértését eredményezi az egyén életében.

▪ Tisztaság

A tisztaság a hit része. A hívőnek meg kell fürdenie legalább egyszer

egy héten, és minden szexuális kapcsolat után. A nőknek a menstruációs ciklus után is meg kell fürödniük. A napi öt ima feltétele a mosakodás. A wudu az a tisztasági állapot, amelyet az egyes testrészek, mint a száj, orr, arc, kezek és lábfejek megmosásával lehet elérni (rituális mosakodás).

Az embernek tisztán kell tartania ruháit és környezetét. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt tanította, hogy a ház mögötti területet is meg kell tisztítani. Ugyanakkor nemcsak a fizikai tisztaság fontos. A hívőnek gondolatait és szándékát is folyamatosan meg kell tisztítania. A

Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) egyszer a következő szavakat intézte egy fiatal fiúhoz:

„Fiam! Ha el tudod érni, hogy reggeledet és estédet olyan állapotban töltöd, hogy nem neheztelsz senkire szívedben, akkor tedd meg, mert ez az én életmódom (szunnám). És aki az én utamat követi, az velem lesz a Paradicsomban.” (at-Tirmidhi)

Muámalát (cselekedetek)

A család az iszlámban a legfontosabb. Ez az első társadalmi egység, amelynek egészségétől az egész társadalom egészsége függ. Harmonikus társadalmi rendet

alkotnak azok az egymással jó kapcsolatot fenntartó családok, amelyeknek tagjai olyan egyének, akik egymással jó kapcsolatban állnak.

A férfinak ezért ajánlott a munkájából minél előbb hazamenni, amint befejezte a kinti elfoglaltságait. Ez az utazásokra is vonatkozik, amelyek alkalmával jobb, ha a felesége elkíséri őt. Kötelessége szeretni őt, elnézni hibáit, ahogy a feleség is nézze el férjéit, és együtt békés otthont kell, hogy létrehozzanak a gyerekek számára. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta, hogy Allah szereti azt a férfit, aki

egy falatot tesz a kezével a felesége szájába.

Az anyáé a jogok fokozatain a legmagasabb rang.

Ibn Omar látott egyszer egy férfit, aki nyakába vette az édesanyját, miközben körbejárta vele a Kábát.

Ez a férfi megkérdezte Ibn Omart:

'Hogy látod, megháláltam neki (amit tett értem)?' Azt felelte neki: 'Még egy szülési fájdalmát sem! Azonban jót tettél, Allah pedig a kevés (jótettért) sok jutalmat ad neked.'"
(al-Bukhári)

A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) azt mondta egy

embernek, aki arról panaszkodott,
hogy keresetét elvette az apja:

„Te és a vagyonod az övé.” (Abu
Dáwúd)

Az olyan emberek, akikkel
vérrokonság köt össze, a következők
a jogok tekintetében, kezdve a
legközelebbieken, a testvéreken. Ha
valaki nekik adakozik, abban az
esetben, ha szükséget szenvednek,
az kétszeres jutalmat kap. Egy
hadíth (prófétai elbeszélés) szerint
aki azt akarja, hogy evilági anyagi
ellátása növekedjen és élete
meghosszabbodjon, az jól kell, hogy
bánjon a rokonaival.

A szomszédoknak is vannak jogaik.

„Nem lehet hívő az, aki jóllakik, miközben a szomszédja éhes.” (at-Tabaráni), mondta a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele).

Azt is ajánlotta, hogy a háziasszony egy kicsit több szószot adjon az ételhez, hogy a szomszédnak küldhessen belőle.

Egy másik elbeszélés szerint azt mondta, hogy Dzsibríl angyal „addig beszélt nekem a szomszéd jogairól, hogy már azt gondoltam, hogy az örökségből is részesülhet.” (al-Bukhári)

A társadalom általános minimum joga, hogy békében legyenek az ember rosszaságától. A legjobb

módja a jó megtételének, ha Allah útjára vezetjük őket. A társadalmi életben való részvétel szintén ajánlott.

Tudnunk kell azonban, hogy az iszlám nem csupán erre a néhány erkölcsi szabályra alapszik. Az egyének, a társadalom és az állam, mindenki joga világosan és pontosan rögzítve van a törvényben. Ezt a sorozat egy későbbi könyvében tárgyaljuk meg, ha Allah is úgy akarja.

Dzsihád

Az iszlám egy ideális, ugyanakkor gyakorlati vallás. Ahol megvalósítják, akár egy otthonban,

vagy egy nemzetben, létrehozza a béke és az egészséges növekedés és fejlődés feltételeit. A világ, amelyben élünk, azonban messze van az ideálistól. Nem támogatja az erényeket és nem nyomja el a negatív dolgokat. Az egyéni szinten, ha nézzük, nem könnyű felkelni másfél órával napfelkelte előtt a hajnali imára, vagy boldogan odaadni a megtakarítás két és fél százalékát minden évben adománynak. Az iszlám semmiképpen nem megvalósítható, sem az emberben magában, sem azon kívül, erőfeszítések nélkül. Az iszlám terminológiájában ezt az erőfeszítést egy sokak által félt, kevesek által megértett szóval, a

dzsihadossal jellemezzük. Az iszlám megvalósításának erőfeszítése önmagunkban kezdődik, majd áttérjed a kinti világra, ahol minden jogos eszközt fel lehet használni az erőszak kivételével, hogy az Allah által jóváhagyott életmódot megvalósítsuk. Egy Korán-vers világosan meghatározza ezt a szabályt:

„Nincs kényszer a vallásban.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:256]

Mi történik azonban, amikor az erők ellenkeznek a változással, ellenkeznek az alkalmazkodással, ellenkeznek az Allahnak való

alávetéssel, és fegyvert fognak a hit és a hívők ellen? Mi történik, ha az igaz hívők félenken reagálnak?

Mindannyian tudjuk a választ.

Azonban bármennyire is félelmetes számunkra, hogy elveszítsük egy végtagunkat, az egyik szemünket, vagy akár önmagunkat, az erőre erővel kell felelni. Enélkül soha nem lesz az erényé a győzelem. **Isten kinyilatkoztatása azt mondja nekünk:**

„Előíratott a számotokra a harc. Jóllehet az nincs a kedvetekre. Lehet, hogy valamit nem kedveltek, holott az jó nektek és lehet, hogy valamit kedveltek, ám az rossz nektek. Allah tudja, ám ti nem

tudjátok.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:216]

Azonban ne zavarodjunk össze. Mi lehet ennek a harcnak a célja? Hogy rákényszerítsük az embereket, hogy leboruljanak Allah előtt? Egyáltalán nem. Allah nem fogad el olyan tettet, amelyet az ember kényszer hatására tett. Az ember próbatételéhez hozzátartozik, hogy ő döntse el, hogy enged-e alantas vágyainak, vagy arra használja szabad akaratát, hogy kövesse a neki adott útmutatást. A kényszer ellenkezik ezzel az egész logikával. Ezért az erőt csakis azok ellen lehet alkalmazni, akik saját érdekeik védelmében ellenőrzésük alatt

tartják a tömegeket, és megakadályozzák, hogy elérje őket az iszlám üzenete; pedig az emberek joga, hogy szabadon hozzájuthassanak Allah üzenetéhez.

Ihszán

Végül is miről szól ez az egész küzdelem? Csak arról lenne szó, hogy le kell fektetni egy törvényrendszert, és hogy igyekezni kell ezeknek a legjobban megfelelni? Mi a kapcsolatunk Allahal? Csak annyi, hogy Ő az Úr, tehát Ő parancsol, és mi vagyunk a szolgái, tehát engedelmeskedünk? Vagy ennél többről van szó? Igen.

E könyv elején úgy határoztuk meg az iszlámot, mint az Allah akaratának való, szeretetből tett alávetés. Az Allah iránti szeretet tehát a mozgatóerő. Igaz, hogy az Allahnak való engedelmesség is a szeretet kifejezése. De vannak olyan mezők, amelyeken át lehet kelni, horizontok, amelyeket el lehet érni, fokozatok, ahová fel lehet jutni, ha az ember eljut oda, hogy olyan, mintha látná Allahot, amikor Istenszolgálatot végez. (Vagy, ha nem is látja, tudja, hogy Ő látja őt.) Ezt ihszánként ismerjük.

Ez a téma további kidolgozást kíván, amelyet, ha Allah akarja,

megkíséreljük a sorozat későbbi könyveiben megtenni.

VI. Bűn és büntetés

Az előbbiekből világos kell, hogy legyen, hogy az iszlám az egyénnél kezdődik. Az egyént hívja, hogy fogadja el Allahot, mint az egyetlen Urat, Aki méltó az imádatra és az engedelmességre. A hit arra épül, hogy az egyén jobbítása nélkül az emberi társadalom javítására tett kísérletek mind kudarcba fognak fulladni. Alapvető filozófiája a logikus érvelés. Abban hisz, hogy kényszerrel nem lehet maradandó változásokat kieszközölni. Ugyanakkor nem áll meg az

egyénnél. Felismeri, hogy az egyén számára nagyon nehéz lesz egy erényes életet vezetni, ahol a társadalom és az állam nem segít neki erőfeszítésében azáltal, hogy egy ehhez vezető légkört teremtsen. Ennek megfelelően az iszlám útmutatásokat fektet le egy állam létrehozásához, és meghatározza feladatait és szerepeit. **Röviden ismertetjük az állam feladatait:** hogy fenntartsa a törvényt és a rendet a bűn megelőzése és a büntetés végrehajtása által.

Meg kell értenünk, hogy sem nem minden bűntényt a mentálisan sérültek követnek el, ahogy néhány modern jogi szakértő hiszi, sem nem

minden ember gonosz és kész a bűntényekre, ahogy a kereszténység sugallja. A bűntények legnagyobb részét meg lehetne előzni, ha a társadalom és az állam lehetőségeket teremtene a szabad gazdasági tevékenységekre, és nem korlátozná a békés üzleteket. Az állam feladata lenne az is, hogy segítsen az egyéneken, ha nem képes előteremteni alapvető szükségleteit. Ez elvileg az állam kötelessége, amelyet be kell töltenie, mielőtt hatalma gyakorlásával büntetéseket kezdene el kiszabni. Egy, a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) életében történt eset rávilágít ennek fontosságára.

„Amikor éhség volt a vidéken, egy éhező beduin érkezett Medinába. Bement egy farmra, kihúzott egy kalászt, elkezdte enni, és elrakta a többi. A farm tulajdonosa meglepte. Megverte és elvette a kabátját. Az ember bepanaszolta az esetet a Prófétánál. **A Próféta megszidta a tulajdonost a következő szavakkal:** 'Nem etted meg, ha éhes volt, és nem tanítottad, ha tudatlan volt.' Majd megparancsolta neki, hogy adja vissza az embernek a kabátját és adjon neki valami élelmet.” (al-Bukhári és Muszlim)

Az iszlám szerint tehát az állam és a közösség a felelősek az egyén alapvető szükségleteiért, ha az egyén

nem képes előteremteni azokat saját őszinte erőfeszítésével. Ha viszont az egyén a bűn útját választja, miután az állam és a közösség gondoskodott róla, akkor az iszlám keményen lesújt rá. Elrettentő büntetéseket javasol, hogy az ember többször meggondolja, mielőtt egy bűn elkövetésére adja a fejét. Az Iszlámban a büntetés nem a javítás eszköze, mint a szekuláris jogrendszerekben, hanem inkább az elrettentés eszköze. A következőket ennek fényében kell értelmezni.

Halálbüntetés

Az iszlám halálbüntetést ír elő a következő esetekben:

1. Előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság,

2. Házasságtörés.

Azonban bizonyos feltételeknek teljesülniük kell, hogy a maximális büntetést ki lehessen szabni.

Házasságtörés esetében például a következő feltételekről van szó:

- A házasságtörő házas kell, hogy legyen.

- A bűnt a kétség árnyéka nélkül kell bizonyítani, és ha nem történt bűnmegvallás, akkor négy egészséges férfinak kell tanúskodnia, hogy látták magát az eseményt. **(jegyezzük meg a**

hangsúlyt azon, hogy „magát az eseményt”. Bármi más, bármilyen közel is van az eseményhez, nem számít elégségesnek a maximális büntetés kiszabásához.)

- Ha a vádlott bármikor visszavonja a vallomását, a halálbüntetést visszavonják, mivel kétség merült fel az esetben.
- Az elkövetőnek muszlimnak kell lennie.
- Az elkövetőnek épelméjűnek kell lennie.
- Az elkövetőnek el kellett érnie a pubertáskort.

Csak ha a fenti feltételek teljesülnek, akkor lehet kiszabni a maximális büntetést, bár az államfőnek előjoga van a végső ítélet kihirdetésére bizonyos esetekben, amelyeket itt nem tudunk megtárgyalni.

Kézlevágás

A lopás büntetése a kéz levágása csuklótól. **Azonban csak a következő feltételek teljesülése mellett:**

- Az ellopott tulajdonnak egy biztos helyen kellett lennie, amelyet csak erővel lehet kinyitni.
- Az ellopott tulajdonnak egy bizonyos értéket (**niszáb**) el kell

érnie, amely az állam pénzügyi helyzetétől függően változhat.

- A vádlott vallomása, vagy két tisztességes, egészséges férfi tanúskodása szükséges a rábizonyításhoz.

- Az ellopott cikk nem lehet étel, gyümölcs, vad, széna, vagy tűzifa.

- Az elkövetőnek felnőttnek kell lennie.

- Az elkövetőnek épelméjűnek kell lennie.

VII. A Túlvilág

Halál

Az iszlám szerint ez az élet ideiglenes próbatétel. A próbatétel abból áll, hogy kiderüljön, az ember a „szabad akarat” ajándékát arra használja, hogy a próféták által mutatott utat követi; vagy saját vágyaihoz ragaszkodik. És ahogy minden egyén kap egy bizonyos időt erre a próbatételre, az emberiség számára is van haladék a próba teljesítésére. Amikor a romlás annyira el fog terjedni, hogy semmi jó nem marad ezen a földön, akkor minden élet el fog pusztulni. Egy idő után minden lélek, aki valaha élt, fel lesz támasztva és meg lesz ítélve aszerint, hogy hogyan használta a szabad akaratot, amit kapott. más szavakkal, mindenkinek a hite és

tettei meg lesznek vizsgálva. Akik feleltek a próféták hívására és követték Isten parancsait, azoknak jutalma a Paradicsom lesz, míg azok, akik elutasították, ők a Pokol tüzében lesznek örökre. A Korán és a Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) tanításai részletesen taglalják a Feltámadás és az Ítélet kérdését. Itt csak néhány fontos tényről emléztünk.

Feltámadás

Senki nem tudja, hogy ez a nap mikor fog bekövetkezni, ezért amikor megtörténik, nagyon hirtelen fog történni. A Próféta (Allah áldása és békéje legyen vele) tanításai

szerint jelek fogják megelőzni, mint például, hogy az Arab félszigeten bő vegetáció jelenik meg, amelyet csatornák és folyók öntöznek, hogy a női lakosság aránytalanul megnövekszik számban, elterjed az erkölcsi perverzió, a bűntények és az erőszak, megjeleni a Daddzsál (Antikrisztus), aki azt fogja mondani, hogy ő Isten, majd Jézus Krisztus (béke legyen vele) megöli őt, aki leszáll a mennyekből.

Majd, ahogy az emberek elfelejtették mindezeket a jeleket – mivel sok idő fog eltelni minden egyes jel között – hirtelen hallani fognak egy szörnyű hangot, mintha millió trombitát egyszerre fújnának

meg. Ekkor mindenki meg fog halni. A következő fújásnál az emberek kijönnek a sírjaikból, vagy onnan, ahol maradványaik voltak, még ha atomjaikra estek is szét.

Elszámolás és Ítélet

A következő szakasz az Elszámolás lesz. Az emberek megkapják „Tetteik könyvét”, amelyben megtalálják leírva minden egyes mondásukat és tetteiket ebben a földi életben, akár jó, akár rossz volt, akár nagy, akár kicsi. Majd fel lesz állítva a Mérleget, és megkezdődik az ember jó (vagy elfogadott) tetteinek összemérése a rossz (vagy elutasított) tettekkel. Akiknek a jótettei

nehezebbek a rosszaknál, azok engedélyt kapnak, hogy a Paradicsomba menjenek, míg, akiknek a rossz tetteik nehezebbek a jóknál, a Pokol tüzébe lesznek küldve, **ahol tetteik arányában fognak maradni:** lesz, aki csak néhány napot, mások nagyon hosszú időt – bár egy pillanat is túl hosszú.

Azonban azok, akik megtagadták Allahot és a Küldöttét, vagy társakat állítottak Mellé, ők nem mennek keresztül ezen az Elszámoláson. Ők egyenesen a Pokol tüzébe lesznek bevezetve, ahol ott maradnak örökké.

Allah mentsen meg mindannyiunkat ettől a végtől, ámín!

A kezedben tartott könyv az életed legfontosabb kérdésével foglalkozik: Istennel – arabul Allahhal – való kapcsolatoddal, az Egyetlen Istennel, Aki teremtett téged, táplált téged és Akihez visszatérsz halálod után. Ha helyes módon alakítod a Vele való kapcsolatodat, elképzelhetetlen áldás vár rád a Túlvilágon, amelynek ez a világ csak az előzetese. Azonban, ha kapcsolatod nincs rendben Vele, akkor tudnod kell, hogy azokat, **akik elutasítják megadni Uruk jogát**: a szeretetet, hálát, engedelmességet és

szolgálatot, bizonyosan hatalmas szörnyűség várja.

[1] A Kegyes Korán értelmi és tartalmi fordítása magyar nyelvre, Okváth Csaba Ahmed Abdulrahman ford., Fahd Király Korán-nyomtató Komplexum, Szaúd-Arábia

[2] Szent István Társulati Biblia